

Sverige måste hjälpa Storbritannien med BREXIT

Sverige, Danmark, Tyskland och Österrike har av EU fått särskilt tillstånd att utföra gränskontroller till 2019-11-12. Förlängning i sex månader måste begäras senast fyra veckor innan tiden går ut. För Frankrike går tiden ut redan 2019-10-31. I nämnda länder pågår nu arbetet med att utforma ansökan.

Storbritannien gick med i EU 1975-01-01. Folkomröstning hölls 1977 varvid mer än 2/3 av de röstande ställde sig positiva till medlemskapet. Hur kunde då omröstningen 2016-06-23 ge majoritet för utträde med 52% mot 48%? Det finns säkert många orsaker. Avgörande torde dock ha varit Schengenöverenskommelsen även om Storbritannien och Irland inte deltar i just det samarbetet. Det har ändå av EU-motståndarna utnyttjats som bevis på trenden i EU i riktning mot ökad överstatlighet. Extra ogynnsamt var det, att migrationsvågen 2015 kom efter beslutet om en andra folkomröstning men före själva omröstningen.

Hanteringen av BREXIT har redan ställt till mycket stor ekonomisk och politisk skada både i UK och i övriga EU. Andra viktiga frågor, exempelvis klimatkrisen, har lämnats därhän, medan BREXIT tagit alla krafter i anspråk. Därför är det nu av många skäl, inte minst tidsmässiga, av största betydelse, att en väg till lösning föreslås. Schengenöverenskommelsen är numera inarbetad i EU-konstitutionen.

En tredje folkomröstning kan motiveras, om väljarna ändrat uppfattning eller inte längre är helt desamma, tre årskullar har ju lämnat det aktiva livet medan tre tillkommit. Det kan inte anses vara demokrati, att pressa på folket ett beslut, som det inte står bakom. Även om väljarna är desamma och inte har ändrat uppfattning, kan en tredje omröstning motiveras, om förutsättningarna i tillräcklig grad ändrats. Så torde bli fallet, om Schengensamarbetet upphör.

Förvisso har UK moderniserats beträffande mått och vikt, valuta mm men mycket återstår. Övergång från vänster till högertrafik ska kanske inte nämnas men det finns andra förhållanden. Till exempel beslutsprocessen i Underhuset. Skadorna drabbar ju inte bara UK utan också omvärlden, speciellt resterande EU och då också Sverige. Varför har man inte omröstning med voteringsknappar där? Kanske måste sofforna ersättas med bestämda platser för var och en som det är i EU-parlamentet och i alla andra beslutande församlingar som följt med i den tekniska utvecklingen. Ännu viktigare är nog avgörande med tillämpning av kontrapositionsordning. I våras förelåg 8 olika förslag för omröstning. Alla röstades ner. Mest troligt är, att Theresa Mays förslag vunnit, om ett av de åtta lagts som huvudförslag och de övriga sju efter utslagsvoteringar reducerats till ett som ställts mot detta för omröstning. Så görs i andra parlament och så borde det ha gått till även i UK. Men det kan knappast någon utomstående ändra på före den 31 oktober då utträdet ska ske med eller utan avtal.

Klimatkrisen är global och har därför ändrat förutsättningarna även för EU. Förr kunde diskuteras två hastigheter för EU, en för kärnländerna och en mera långsam för andra. Klimatkrisen kan beskrivas med en miljöekvation som består av två faktorer på ena sidan om likhetstecknet och en produkt på andra sidan. Faktorerna är

antalet människor på jorden respektive varje individs genomsnittliga påverkan. Den nutida debatten gäller nästan uteslutande den andra faktorn, alltså övergång från animaliekonsumtion till vegetabilisk konsumtion, från flygresor till tågresor o.dyl. Men detta ger mycket lite särskilt som människorna i u-länderna begär samma levnadsstandard som i i-världen. Därför kommer den genomsnittliga miljöpåverkan troligen att stiga något.

Däremot kan antalet människor påverkas med ekonomiska styrmedel. Utan 1-barnspolitik i Kina under de senaste decennierna hade det nu funnits 400 miljoner fler invånare där. År 1950 var världsbefolkningen 2,5 miljarder, nu är den tre gånger större, 7,5 miljarder. Parisavtalet förutsätter uppgång till 10 miljarder och anger ingen slutpunkt i tiden. Men East Anglia University uppgav 2012, att jorden kan vara beboelig ytterligare 1,75 miljarder år. Sedan gör solens aktiviteter, att det blir för varmt.

Tiderna har ändrats sedan 1950. Då fanns varken flygturism eller massbilism. Om nu världsbefolkningen ökar med en tredjedel och den andra faktorn i ekvationen samtidigt ökar något blir produkten minst en tredjedel värre än nu och dessutom under nästan evig tid framöver. Var och en borde förstå, att detta inte går. Nämnda omständigheter påverkar även EU. Befolkningen i EU får inte öka mera utan måste helst minska. Då kan inte Schengenavtalet längre tillämpas. Om länderna lojalt begränsar sin folkmängd kan de inte tillåta, att ansträngningarna saboteras genom att människor strömmar in från omvärlden.

Klimatkrisen medför alltså, att Schengenavtalet måste ersättas med gränskontroll av personer. En annan följd är, att världen inte längre har råd med nuvarande militärutgifter. Mest näraliggande för EU blir då att försöka få med Ryssland i unionen. Den kommer då bättre att göra skäl för sitt namn. Postputintiden är inte så avlägsen. Det borde redan nu finnas en majoritet i Ryssland för medlemskap i EU. Kanske också, åtminstone bland ungdomen, för övergång till alfabetet i EU och dess "lingua franca", engelska. Också därför bör EU anstränga sig lite för att behålla UK i EU.

Slutsatsen blir, att Sverige genast bör kontakta Frankrike, Danmark, Tyskland och Österrike för att ersätta ny ansökan om förlängd tid med förslag att Schengensamarbetet upphör och att detta snarast officiellt meddelas UK som led i beslutsprocessen där rörande BREXIT.

Carl P Herslow (75)

Civilekonom, Ordförande i Skånepartiet